

Povídka ze semináře o literárním psaní

„Noční africké překvapení“

(a hlavně popis jejího vzniku)

Martin Adámek
19.11.2011
adamek.cz
Náchod

Průběh semináře – jak ta povídka vznikala	1
Úkoly, které jsme postupně dostávali	1
Výsledná verze textu/povídky: „Noční africké překvapení“	2
Poznámka k postupu, závěru a vyznění	3
Vývoj – jednotlivé verze textu, jak vznikal	4
0. Automatický text na téma „Setkání v nočním zákoutí ulice“	4
1. Poetický okamžik – lyrika	4
2. Dialog	5
3. Zvrat – změna situace	5
4. Věta „Hned se ocitneš v africkém kmeni!“	6
5. Revize celého textu a hledání/vymyšlení nadpisu	7
Kreslení vizuální představy jedné scény	7
6. Přidání vypravěče	8
7. Výběr hlavní postavy. Ta dostane SMS.	9

Průběh semináře – jak ta povídka vznikala

V rámci jedné československé akce zaměřené na výměnu zkušeností mezi lidmi pracujícími s dětmi a mládeží, na které jsem lektoroval dva své kurzy, jsem se coby účastník dostal i na seminář „Od textu k autorskému divadlu“, zaměřený mj. na práci s textem. Vedli ho Jakub Skalák (text) a Anežka Bláhová (výtvarné zpracování).

Na seminář jsem šel, protože mě baví psaní, ale zatím jsem psal jen populárně-odborné texty a literaturu faktu (příp. amatérsky úvahy a vyprávění) a neumím psát fikci nebo beletrii – zkrátka si neumím vymýšlet. V tomto směru mi asi seminář něco dal – i když jsem to nebyl já, kdo tu fikci vymýšlel, spíš se mi text sám měnil pod rukama, jak jsme dostávali děsivě konkrétní (až šilené) úkoly, z jejichž logického řešení sám vyplynul další vývoj fiktivního příběhu. Posuďte sami...

Úkoly, které jsme postupně dostávali

Záměrně je uvádím už tady, pro přečtení před přečtením vlastní povídky.

- Máme napsat **automatický text** (bez cenzury, s minimem přemýšlení, okamžitě co vás napadne) na téma „**Setkání v nočním zákoutí ulice**“. Může to mít např. i podobu přemýšlení a vzpomínání s asociacemi, které nás klidně hned mohou přenést k jinému tématu.
- Máme kamkoliv do textu vložit **poetický okamžik**, nějakou **lyriku**.
- Máme kamkoliv do textu vložit **dialog**.
- Máme kamkoliv do textu vložit **zvrat**, který **změní situaci**.
- Máme kamkoliv do textu vložit větu „**Hned se ocitneš v africkém kmeni!**“. (To nás poněkud překvapilo)

- Máme si celý text **přečíst, vyladit** ho, a při jeho čtení **koukat po nějakém nadpisu** (názvu celého díla), resp. ho vymyslet. (Všímám si posunů žánru.)
- Dostáváme nový papír a máme **nakreslit vizuální představu scény** pro jeden konkrétní libovolný okamžik děje. Postupně dostáváme konkrétní úkoly (opět při zadávání daného úkolu nevíme, jaké budou další kroky).
- Po nakreslení scény máme do textu **vložit vypravěče**, který to právě nakreslené prostředí popíše. Má to být někdo, kdo není v příběhu a popíše scénu (věcně, atmosféra, ...). I když je text v ich formě, může nový vypravěč popsat prostor.
- Máme **vybrat hlavní postavu**. Ta **dostane SMSku** (nebo telegram, pokud by někomu esemeska nešla do historického období) od blízké osoby (matky, otce, syna nebo dcery). Příjem zprávy máme zachytit v textu. Zpráva má příjemce překvapit. Tentokrát se dozvídáme, že už jde o poslední zásah do textu. (Všichni účastníci semináře upadáme do šoku – kam to teď v tom hotovém textu nacpat?)

Takže z názvu textu zatím netušíte, o čem přesně bude, protože, jak asi vidíte, sestavil jsem ho z toho, co vplynulo už z toho postupného zadání.

Při psaní jsme předem netušili, že vůbec nějaké dodatečné zásahy do textu přijdou, natož ještě jaké. Vždy jsme psali tak, jako bychom právě vytvářeli poslední verzi textu.

Nečekejte tedy text sdělující převratnou myšlenku – nevznikl tak, že bych na začátku věděl, co chci závěrem textu říci. Normálně znáte pointu a text k ní při psaní směřujete – v tomto případě to tak ale nebylo.

S dalšími úkoly/zadáními lektora/zadavatele **se mi pod rukama měnil nejen závěr, ale dokonce i žánr mého vlastního textu – při psaní jsem netušil, jak to celé dopadne, o čem to bude, ani co to bude.**

Výsledná verze textu/povídky: „Noční africké překvapení“

Velká ručička pomalu dohání tu malou, za chvíli se obě sejdou na dvanácté a přivítají nový den. Ulice jsou potměšilé – většina oken starých oprýskaných domů je temná. Div, že žádné okno není vysklené. V šeru, vytvářeném lampou na rohu, jsou stěží vidět obrysy postav.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebedovědomě, se zdviženou hlavou a přímým jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzysz, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěřenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

*/*sem přijde nakreslená scéna*/*

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

„Dobrý večer.“

„Dobrý večer...?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že ji zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

Zapípal jí mobil, asi jí přišla esemeska. Lehce vzlykla a něco si zamumlala.

Odešel jsem od ní na dobrých 50 metrů, když v tom najednou uslyším zavolání: „Haló. Počkejte.“ Kvapně mě dobíhá

(vypadá to směšně, nechápu, proč někdo vynalezl podpatky). Když doběhla na lepší doslech, dodává udýchaně: „Mohl byste mě radši doprovodit domů? Byla bych klidnější.“ Čekám tedy, až ke mně doklape.

„Vždyť já ani žádného manžela nemám“ – dodává tichým hlasem, když už je u mě.

Došli jsme k ní před barák a chtěl jsem se rozloučit. Místo toho ale vypla hrud', chytla mě za ruku a řekla „Noc je ještě mladá, dnes jsem nějaká rozdivočelá a nechce se mi spát. Pojď se mnou nahoru, hned se ocitneš v africkém kmeni!“

Poznámka k postupu, závěru a vyznění

Podotýkám, že když jsem začal psát, tak jsem vůbec netušil, co napíšu, ani jak to skončí. Závěr povídky tedy není žádný záměr – přišel sám, logicky vyústil ze zadání.

Zajímavé je i to, jak se měnil žánr:

1. Na zadané téma jsem napsal **autentickou úvahu** vycházející ze skutečnosti – spíše jsem jen zachytil výsledek úvah, které se mi už dříve honily hlavou; a první dodatečný zásah do textu (poetika – ačkoliv, v mém případě to byla spíše parodie na ni) žánr nikam neposunul.
2. Druhá změna (doplnění dialogu) najednou nečekaně, bez mého záměru, udělala z úvahy **vyprávění** konkrétního děje. Tomu pak pomohla i předposlední změna (přidání vypravěče). Hlavně ale už doplněním dialogu **začala fikce** a ta trvala i při všech dalších změnách.
3. Po předchozím přidání dialogu to bylo běžné vyprávění, možná snad trochu napínavé, když se nevědělo, co se stane. Přidáním zvratu se závěr (té verze) textu stal **romantickým**. Nebyl to záměr, a najednou to přišlo. Úplně poslední úkol (příchozí SMS) nás autory-účastníky semináře všechny poněkud vyděsil, ale nakonec jsem pro tu zprávu našel místo těsně před zvratem děje, aby ho vysvětlila.
4. Vložení věty o Africe se text posunul od romantiky **k erotice**. Já za to nemůžu, já jsem napsal jen úvahu, a pak se to všechno měnilo nějak samo, podle zadání.

Z mého pohledu je na tom mj. zajímavé to, že jsem při psaní netušil, jak celá povídka dopadne. A netušil jsem ani to, že to bude povídka, a netušil jsem ani do jakého žánru postupně propadne. Pointa přišla úplně sama, aniž bych ji jakkoliv připravoval. Což je poněkud zvláštní, protože normálně se nejdříve vymyslí pointa, a pak se teprve napíše text, který k ní dojde.

Nikdy mě nenapadlo, že by se takhle dalo postupovat. Asi se tento způsob nedá používat pro psaní textů, které mají něco vznešeného a oduševnělého říci a nějak konkrétně skončit. Ale pokud jde o texty, které se mají číst pro zábavu (příp. nějaké nenucené zamyšlení uprostřed děje), tak jsem rád, že jsem se naučil novou technologii a získal nový nástroj.

Vývoj – jednotlivé verze textu, jak vznikal

Tady je vidět, jaký nenápadný úvahový text jsem původně napsal, a jak se mi postupně s plněním dalších úkolů nečekaně měnil pod rukama.

0. Automatický text na téma „Setkání v nočním zákoutí ulice“

Zadání: Máme napsat automatický text (bez cenzury, s minimem přemýšlení, okamžitě co vás napadne) na téma „Setkání v nočním zákoutí ulice“. Může to mít např. i podobu přemýšlení a vzpomínání s asociacemi, které nás klidně hned mohou přenést k jinému tématu.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěšenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláštně, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

1. Poetický okamžik – lyrika

Zadání: Máme kamkoliv do textu vložit poetický okamžik, nějakou lyriku.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěšenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci

přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotýčná mohla naopak vyděsit.

Když se k ní ale přiblížím a rychle ji předejdu, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí uleví. Vydechne si a má radost, že ji zase nikdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

2. Dialog

Zadání: Máme kamkoliv do textu vložit dialog.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěřenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotýčná mohla naopak vyděsit.

„Dobry večer.“

„Dobry večer... ?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

~~Když se k ní ale přiblížím a rychle ji předejdu~~**Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že ji zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.**

3. Zvrat – změna situace

Zadání: Máme kamkoliv do textu vložit zvrat, který změní situaci.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěřenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

„Dobry večer.“

„Dobry večer...?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že ji zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

Odešel jsem od ní na dobrých 50 metrů, když v tom najednou uslyším zavolání: „Haló. Počkejte.“ Kvapně mě dobíhá

(vypadá to směšně, nechápu, proč někdo vynalezl podpatky). Když doběhla na lepší doslech, dodává udýchaně: „Mohl byste mě radši doprovodit domů? Byla bych klidnější.“ Čekám tedy, až ke mně doklope.

„Vždyť já ani žádného manžela nemám“ – dodává tichým hlasem, když už je u mě.

4. Věta „Hned se ocitneš v africkém kmeni!“

*Zadání: Máme kamkoliv do textu vložit větu „Hned se ocitneš v africkém kmeni!“.
(To nás poněkud překvapilo.)*

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěřenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

„Dobry večer.“

„Dobry večer...?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že ji zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

Odešel jsem od ní na dobrých 50 metrů, když v tom najednou uslyším zavolání: „Haló. Počkejte.“ Kvapně mě dobíhá

(vypadá to směšně, nechápu, proč někdo vynalezl podpatky). Když doběhla na lepší doslech, dodává udýchaně: „Mohl byste mě radši doprovodit domů? Byla bych klidnější.“ Čekám tedy, až ke mně doklope.

„Vždyť já ani žádného manžela nemám“ – dodává tichým hlasem, když už je u mě.

Došli jsme k ní před barák a chtěl jsem se rozloučit. Místo toho ale vypla hrud', chytla mě za ruku a řekla „Noc je ještě mladá, dnes jsem nějaká rozdívočelá a nechce se mi spát. Pojd' se mnou nahoru, hned se ocitneš v africkém kmeni!“

5. Revize celého textu a hledání/vymyšlení nadpisu

Zadání: Máme si celý text přečíst, vyladit ho, a při jeho čtení koukat po nějakém nadpisu (názvu celého díla), resp. ho vymyslet.

Všímám si výše popsaných posunů žánru a toho, že jsem až na jednu výjimku ty dodatky vkládal na konec textu, což je možná trochu škoda. Dříve než na konec jsem vložil jen dialog (aby byl před odchodem).

*Jako název stanovuji: **Noční africké překvapení***

Kreslení vizuální představy jedné scény

Zadání: Dostáváme nový papír a máme nakreslit vizuální návrh scény pro jeden konkrétní libovolný okamžik děje. Postupně dostáváme konkrétní úkoly (opět při zadávání daného úkolu nevíme, jaké budou další kroky).

1. Zajímavé je, že nejdřív dostáváme pastelky a máme nakreslit barevnou představu scény. Máme kreslit jen barevné plochy bez obrysů. V podstatě má být zaplněný celý papír, všude má být vidět, jaká tam bude barva (nelehký úkol, když se to celé odehrává v noci...).
2. Když už máme načmárané neohrazené barevné plochy, dostáváme tužky (zájemci tuš) a kreslíme konkrétní obrysy. Jsem v příjemném šoku, jak dobře může dopadnout obrázek, když se nejdříve vybarví a pak teprve nakreslí. Nejsem žádný výtvarník, s výtvarkou jsem vždy bojoval, takže jsem nečekal žádný zázrak – ale i tak mě ten výsledek příjemně překvapil, vypadá lépe, než jsem čekal.
3. Pak dostáváme nůžky, lepidla, časopisy, šňůrky a možná ještě něco – ať na obrázek něco nalepíme pro zdůraznění vybraného detailu. Jelikož jsem si už při kreslení uvědomil, že by

se hodilo dotyčně slečně či paní nakreslit výraznou kabelku, o kterou se v noci bojí, lepím na obrázek šňůrku, coby ramenní popruh kabelky. Tenká černá šňůrka na předem nakresleném širokém popruhu nijak výrazně nestraší ani nebije do očí a příjemně popruh zdůrazňuje, v souladu se záměrem.

6. Přidání vypravěče

Zadání: Po nakreslení scény máme do textu vložit vypravěče, který to právě nakreslené prostředí popíše. Má to být někdo, kdo není v příběhu a popíše scénu (věcně, atmosféra, ...). I když je text v ich formě (případ nejen mého textu), může nový vypravěč popsat prostor. (Konečně něco vložím jinam než na konec či téměř na konec.)

Velká ručička pomalu dohání tu malou, za chvíli se obě sejdou na dvanácté a přivítají nový den. Ulice jsou potmě – většina oken starých oprýskaných domů je temná. Div, že žádné okno není vysklené. V šeru, vytvářeném lampou na rohu, jsou stěží vidět obrysy postav.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěřenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

/*sem přijde nakreslená scéna*/

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidi jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

„Dobry večer.“

„Dobry večer...?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že jí zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

Odešel jsem od ní na dobrých 50 metrů, když v tom najednou uslyším zavolání: „Haló. Počkejte.“ Kvapně mě dobíhá

(vypadá to směšně, nechápu, proč někdo vynalezl podpatky). Když doběhla na lepší doslech, dodává udýchaně: „Mohli byste mě radši doprovodit domů? Byla bych klidnější.“ Čekám tedy, až ke mně doklope.

„Vždyť já ani žádného manžela nemám“ – dodává tichým hlasem, když už je u mě.

Došli jsme k ní před barák a chtěl jsem se rozloučit. Místo toho ale vypla hrud', chytila mě za ruku a řekla „Noc je ještě mladá, dnes jsem nějaká rozdivočelá a nechce se mi spát. Pojď se mnou nahoru, hned se ocitneš v africkém kmeni!“

7. Výběr hlavní postavy. Ta dostane SMS.

Zadání: Máme vybrat hlavní postavu. Ta dostane SMSku (nebo telegram, pokud by někomu esemeska nešla do historického období) od blízké osoby (matky, otce, syna nebo dcery). Přijem zprávy máme zachytit v textu. Zpráva má příjemce překvapit. Tentokrát se dozvídáme, že už jde o poslední zásah do textu.

(Všichni účastníci semináře upadáme do šoku – kam to teď v tom hotovém textu nacpat? Napadlo mě tu zprávu použít těsně před zvratem, coby jeho vysvětlení.)

Velká ručička pomalu dohání tu malou, za chvíli se obě sejdou na dvanácté a přivítají nový den. Ulice jsou potmělé – většina oken starých oprýskaných domů je temná. Div, že žádné okno není vysklené. V šeru, vytvářeném lampou na rohu, jsou stěží vidět obrysy postav.

Když jdete noční ulicí, tak je pro vaši bezpečnost důležité jít sebevědomě, s přímou hlavou a jistým pohledem. Říkal nám to mgr. Grzyszko, ke kterému jsem při stáži na Vratislavské polytechnice chodil na sebeobranu. Protože když se pomalu až mrtvě šouráte se svěšenou hlavou, napůl jako nešťastník, napůl jako unavený člověk – anebo jako introvert – zkrátka jako člověk nevnímající okolí, tak jste hrozně snadný, a tudíž i pravděpodobný cíl. Řídím se tím. Ale přitom o moc nejde – co by si kdo na mně vzal. Spíš si říkám, jak si připadají ženy, které v noci někoho potkají.

*/*sem přijde nakreslená scéna*/*

Vždycky mi je líto slečny či paní, kterou někde v noci potkám a ona se mě bojí, čistě proto, že mě nezná a nikdo jiný tam není. Jenže jí nemůžu hned hlásit, že se mě nemá bát, že ji nechci přepadnout. Lidí jsou divní, interpretují zvláště, a v rozporu s obsahem mého sdělení by se dotyčná mohla naopak vyděsit.

„Dobrý večer.“

„Dobrý večer...?“

„To se takhle večer sama nebojíte?“

„??? !!!“

„No já jen, že se o vás bojím za vás. Teda spíš asi za vašeho manžela. To vás nechá chodit takhle samotnou?“

„Po tom vám nic není.“

„Samozřejmě, souhlasím – já jen, že by si vás měl víc vážit a ne vás takhle nechat vystavovat riziku. Tak šťastně doražte domů, nashle.“

„Sbohem.“

Když jsem odešel, záměrně odkráčiv kvapně, aby se už neděsila, tak se jí asi ulevilo. Vydechla si a měla radost, že ji zase někdo nezabil ani nepřepadl. Hned je pro ni ten večer krásnější a milejší.

Zapípal jí mobil, asi jí přišla esemeska. Lehce vzlykla a něco si zamumlala.

Odešel jsem od ní na dobrých 50 metrů, když v tom najednou uslyším zavolání: „Haló. Počkejte.“ Kvapně mě dobíhá

(vypadá to směšně, nechápu, proč někdo vynalezl podpatky). Když doběhla na lepší doslech, dodává udýchaně: „Mohl byste mě radši doprovodit domů? Byla bych klidnější.“ Čekám tedy, až ke mně doklope.

„Vždyť já ani žádného manžela nemám“ – dodává tichým hlasem, když už je u mě.

Došli jsme k ní před barák a chtěl jsem se rozloučit. Místo toho ale vypla hrud', chytla mě za ruku a řekla „Noc je ještě mladá, dnes jsem nějaká rozdivočelá a nechce se mi spát. Pojď se mnou nahoru, hned se ocitneš v africkém kmeni!“